

1. BÖLÜM: TEK BAŞINA

Eva Dokuz

ölüyordu. Elinin üzerindeki küçük kırmızı benekler, onu az önce sokan yılanın öfkeyle bakan gözlerini anımsatıyordu.

Kahverengi, kuru çam iğneleri ve küçük kozalaklarla kaplı pürüzlü zeminde otururken, midesinden gelen bulantının boğazında düğümlendiğini hissetti.

Ormanın zemininden çekip kopardığı bir avuç nemli yosunu elinden bıraktı.

Omnipod'u ona, "Çıra," demişti az önce neşeli sesiyle. "Ateş yakmak için kuru dal ya da yosun gibi yanabilecek şeyler bul." Eva'nın bulduğu büyük kaya parçaları, geceyi geçirmek için oldukça uygun bir yere benziyordu; kayaların etrafı Ren geyiği yosunlarından kül rengi bir yorganla kaplıydı. Eva çalı çırpı toplamak için dizlerinin üzerine çöktüğünde, hemen yanında, günün son ışıkları altında güneşlenen, pas rengi, alacalı yılanı fark etti. Ama yılanın onu sokmasından kaçmak için çok geçti.

Şimdi Omnipod'unu bulmak için titreyen elleriyle kirli omuz çantasının içini beceriksizce yokluyordu. Elde taşınan bu metalik alet, büyüteç gibi yassı bir yüzeye sahipti ve ortasında da göze benzeyen küçük, yuvarlak bir delik vardı. Eva'nın yüreği yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Sıklaşmış olan nefesini tutarak yutkundü. Tunığının omzundaki arma, uyarı verir gibi yanıp sönüyordu.

"Ben Eva Dokuz," diye fısıldadı Omnipod'a. "BT'yi başlat... ah, BT..."

Eva gözlerini kapatıp dikkatini topladı. Gereken emri sanki beynine fısıldayacakmış gibi cihazı alnına dayadı.

"Selam Eva Dokuz. Nasıl yardımcı olabilirim?" diye cıvıldadı cihaz neşeyle.

"Ben... hımm, şey..." dedi Eva elleri titreyerek. "Şeyi başlatmana ihtiyacım var... Bağımsız Tıbbi şeyi..."

"Kişisel Tıbbi Yardım mı demek istiyorsun? Yani kısaca KTY?" dedi Omnipod Eva'nın hatasını düzelterek.

"Evet," diye cevap verdi Eva, kurumuş dudaklarını yalayıp bulantısını bastırmaya çalıştı.

“Acil mi?”

“Evet! Hemen yardıma ihtiyacım var!” diye bağırdı Eva Omnipod’a.

“Acil durum neyle ilgili?”

“Yı... yılan sokması,” dedi Eva yutkunarak. Bulantısı, yerinden fırlamak üzere dilinin hemen altında hazır bekliyordu.

“Bekle lütfen. KimlikTanımlama’yı başlatıyorum.” Eva, Omnipod’un ortasındaki gözün etrafındaki üç küçük ışığın ritmik bir şekilde titreşmesini izledi. “Bahsi geçen yılanı tanımlamaya başla. Zehirli bir türe ait olup olmadığına karar vermemiz gerekiyor.”

Eva, donuk gözlerle çevresine baktı; ormanın zeminiyle aynı renge bürünmüş olan yılanı bulmak bir tarafa, etrafını görmekte bile güçlük çekiyordu. Gözleri devrildi. Soluk alıp veriş yavaşladı. Omnipod parmaklarının arasından kayıp gitti. Eva küçük bir yosun ormanının ortasına devrilen katledilmiş bir dev gibi geriye doğru düştü. Kobalt mavis gökyüzünün solgun ışığına baktı. Omnipod’u yanında duruyor ve durmaksızın, “Lütfen tanımlamayı başlatın,” komutunu veriyordu.

Eva’nın fısıldayarak söyleyebildiği tek cümle, “Öldüm. Tam anlamıyla öldüm,” oldu.

Semadan gelen bir ses etrafta yankılandı. Güzel ve zarif bir sestir bu; tıpkı eski bir filmdeki güzel bir kadından duyduğu gibi.

“Eva. Eva, lütfen kalk canım,” dedi ses. O filmde olduğu gibi, bu tatlı sesteki hafif paraziti bile duyabiliyordu.

Akşam serinliği çökerken çam ağaçları da kızın ismini fısıldıyordu sanki. Uzaklarda bir çobanaldatan kuşu geceyi haber veriyordu. Eva, solgun yeşil gözlerini hafifçe araladı.

“Eva Dokuz,” dedi ses, “ayağa kalk.”

Yan tarafına doğru döndü kız. Yattığı yerden, elindeki yosun demetini inceledi. Yosunların ince dallarıyla tıpkı minyatür bir ağaca benzediğini fark etti. Ama solmuş, cansız bir ağaçtı bu. *Böylesine değersiz bir bitki, bu koca dünya da nasıl oluyor da hayatta kalıyor?* diye düşündü. *Amacı ne ki? Benim amacım ne?*

“Eva, lütfen...”

“Ben öldüm,” dedi gökyüzüne doğru. “Söylemeye dilin varmıyor mu? Bittim ben. Hayatım sona erdi. Artık yokum. Öldüüüüüm!”

Dikkatini tekrar küçük yosun ağacına yöneltilip dudaklarını büzüştürdü. “Tabii, senin böyle bir şey için endişelenmene gerek yok,” diye mırıldandı.

Elindeki yosun parçası, ışık zerreciklerinden bir bulut halinde dağılıp yok oldu. Etrafındaki dünya yok olup hiçliğe karışırken, Eva da gözlerini kapatarak bir top gibi kıvrıldı. Boşluk.

Ses şimdi hemen yanı başındaydı. “Eva, ne oldu?”

“Beni yalnız bırak,” diye cevap verdi top gibi kıvrılmış olan kız.

“Dikkatli davranmadın,” dedi ses iç çekerek. “Eğer basit bir CanlıTaraması yapsaydın, yılanı bulmak için yüzde doksan sekiz şansın vardı. Açık seçik görülüyordu.”

Hâlâ bir top şeklinde duran Eva hiçbir şey söylemedi.

“Hayatta kalma becerini ölçen bu sınavdan sana zayıf not vermem gerekecek. Yarın tekrar deneriz, olur mu?” dedi ses.

Sıcak bir el, Eva’nın örgüleri açılmış kirli sarı saçlarına dokundu hafifçe. Eva sonunda ayağa kalktı.

Derinlerinden koyu sarı ışıklar saçan iki karanlık göz-bebeği, Eva’nın yüzünü kavanozun içindeki bir balık gibi yamuk gösteriyordu. Büyük, otomatik göz kapakları canlıymış gibi tık diye açılıp kapandı. Küçük ve kırılmayan diğer birçok göz de kızı inceleyip sayısız veri kaydederek bu verileri bilgisayarlı beyne gönderdi. Bu beyin, başın arkasına yerleştirilmiş iki metal kutuda duruyordu. Ön kısmında ise mekanize, silikon lastikten bir yüz vardı.

Otomatik dudaklar hareket ederek, “Sana neler oluyor Eva?” dedi. “Bu sınavı kolayca geçmen gerekirdi. Her şey yolunda mı?”

Robotun silindir gövdesinin içine katlanan birkaç koldan biri açıldı. Uçları silikon lastikten dört tel parmak, güven vermek ister gibi Eva’nın omuzlarına dokundu.

“Konsantrasyonun nasıl?” diye sordu robot. “Dün gece on saat uyumadığına dikkat ettim; yeteri kadar REM uykusu alamamışsın. Bu performansını etkilemiş olabilir.”

“Şimdi olmaz Muthr,” dedi Eva onu başından savarak. “Yalnız kalmak istiyorum.”

Kare şeklindeki geniş beyaz odadan geçip alçak kapı girişine doğru yöneldi. Ayaklarını sürüye sürüye giderken çıkan ayak seslerini, devetüyü rengindeki kauçuğumsu yer karoları emiyordu. Oda çok hafif aydınlatılmış olmasına rağmen, tavanın etrafına yerleştirilmiş hologram projek-

törlerinden yayılan ışık, odanın içinde kızıdan ve soluk mavi renkli robottan başka bir şeyin olmadığını göstermeye yetiyordu.

Eva, kendi yaşam alanının ana merkezine girerken suratını astı. Holografi odasının büyük kapıları ardından kapandığında, kapıların üzerine canlı bir kır manzarası yansıdı. Pamuk gibi bulutlar, pırıl pırıl, masmavi gökyüzünde, uzaktaki lavanta rengi dağlara doğru amaçsızca sürükleniyordu. Bu görüntü, düzgün çalışmayan bir projektör nedeniyle titreşerek ara sıra gece manzarasına dönüşse de, merkezdeki odaya, muhteşem bir manzarayla çevrili devasa bir balkon havası veriyordu.

Dâhilî haberleşme sistemi, “Evine hoş geldin, Eva Dokuz,” dedi sakın bir ses tonuyla. Sözler sekizgen odanın içinde yankılandı. “Sana nasıl yardımcı olabilirim?” Uzaktaki bir derenin suyu şırl şırl akıyor, kuşlar şakıyor, salonu manzaraya uygun sesler dolduruyordu.

Eva odayı boydan boya geçip dipteki pencereye doğru ağır ağır ilerlerken, “Selam! Lütfen yatak odasının kapılarını aç Sığınak,” dedi. Pencerenin üzerine büyük bir dağın tepesinden aşağı doğru dökülen sisli bir şelale manzarası yansıtılmıştı. Kız, holografik bir perdeden geçiyormuşçasına görüntünün içinden geçip loş ışıkla aydınlatılmış odasına girerken görüntü bozuldu.

“Kapıları kapat lütfen.” Yeleşini ergonomik sandalyesinin üzerine fırlattı. Sünger yatağının kenarına oturdu, botlarını ayağından tekmeleyerek çıkardı. Kendini oval minderin üzerine bırakıp, gözlerini odasının beyaz tavanını kaplayan çok

sayıdaki boruya ve atık gaz bacasına dikti. Küçük odanın fayansla kaplı tavanının köşelerinde, boruların üzerinde açmış koyu sarı çiçeklere benzeyen su lekeleri vardı. Tepedeki ışıklardan biri sinir bozucu şekilde gelişigüzel yanıp sönüyordu.

Ellerini başının arkasında birleştiren Eva, ensesindeki yuvarlak et benini ovaladı. Elektrikli yatağının sıcaklığı huzur verici biçimde tuniğinden içeri işliyordu. Göz kapakları kapandı; odasının kapıları açıldığında uykuya dalmak üzereydi.

“Eva, araç gereç çantayı ve Omnipod’unu holografi odasında unutmuşsun,” dedi Muthr, kullanılmaktan yıpranmış tek tekerleği üzerinde ilerleyerek Eva’nın odasına girerken. “Eşyalarına göz kulak olmadığın sürece eğitimini nasıl tamamlamayış düşünüyorsun, canım?”

“Muthr!” dedi Eva lekeli tavana bakmaya devam ederek. “Oraya bırak. Sonra koyarım yerine.”

Robot, Eva’nın kirli yeleşini sandalyenin üzerinden aldı. Fırlatıp atılmış olan yelek, odanın etrafına saçılmış pelüş oyuncaklar, kirli giysiler ve elektronik kâğıtlar arasında güzelce saklanmıştı.

“Diğer eşyalarını kaldırdığın gibi mi? Bazen merak ediyorum da...”

“Lütfen Muthr, sadece biraz yalnız kalmak istiyorum,” diye tavana doğru bağırdı Eva. Muthr, yeleşini duvarda dizili olan boş kancalardan birine astı. “Akşam yemeği saat altıda. Lütfen zamanında gel,” dedi. Robot, odadan çıktuktan sonra kapılar ardından kapandı. Eva başının altındaki yastığı çekip aldı. Yastığı yüzüne bastırarak çılgılık atmaya başladı.